

Aleksandra Cofta-Broniewska, Janina Dąbrowska

Inowrocław. Stanowisko 25

Informator Archeologiczny : badania 3, 362-363

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

INOWROCLAW
Stanowisko 25

Katedra Archeologii Pradziejowej
i Wczesnośredniowiecznej UAM

Badania prowadziła dr Aleksandra Cofta-Broniewska przy współpracy mgr Janiny Dąbrowskiej. Finansowała MRN w Inowrocławiu. Pierwszy sezon badań. Podgrodzie /XIV wiek/.

Prace były związane z programem badawczym historyków mediewistów i historyków sztuki. Głównym ich zadaniem było: 1/ uchwycenie linii przebiegu średniowiecznych murów miejskich, 2/ sprawdzenie punktów lokalizacji baszt i rekonstrukcja ich zarysu oraz 3/ zweryfikowanie domniemanego miejsca wzniesienia zamku książęcego. Badania terenowe ograniczyły się do centrum miasta. W sumie założono 10 sondaży w różnych punktach hipotetycznego zarysu murów oraz dwa wykopy w miejscu rzekomego zamku.

Najważniejszym rezultatem było odkrycie drewnianej konstrukcji, prawdopodobnie średniowiecznego mostu, prowadzącego z Zamku przez "przykop" na podgrodzie /st. 25/. Niestety, ze względu na małą powierzchnię wykopu odsłonięto tylko fragment konstrukcji, a mianowicie wschodni przybrzeżny odcinek mostu. Wspierał się on na solidnych, dochodzących do 3 m wysokości i 30 cm grubości palach. Dla stabilności pale wbite były na głęb. 1 m w twardą glinę calca. Układały się one w równoległe szeregi o kierunku północ-południe i biegły zgodnie z kierunkiem fosy. Odległość między palami wynosiła 20-70 cm. Na zachód od głównego skupienia pali, w niewielkiej od nich odległości, na stropie calca leżała potężna belka o kwadratowym przekroju, licząca 37 cm średnicy oraz ponad 4 m długości. Tworzyła ona podstawę, na której stały zaczopowane

w niej osworoboczne, równie grube słupy pionowe. Dla zapobieżenia ewentualnemu przechyleniu słupów, zastosowano dodatkowe wzmocnienia, w postaci szerokich 35 cm dranic wpuszczonych ukosnie w odpowiednie nacięcia zarówno słupów jak i belki poziomej, tzw. sastrzały. Dranice te ponadto przymocowane były dużymi tyblami drewnianymi. Aby uniemożliwić przesunięcie się belki wraz z całą jej nadbudową wbite na całej jej długości ok. 50-70 ukosne pale.

Odkrycie mostu pozwala na ramową orientację w rozplanowaniu późnośredniowiecznej osady średniowiecznego Inowrocławia. Z badań tych wynika, iż cały pas terenu, między linią utworzoną przez ulicę Przemyską i ulicę Kilińskiego a północnym ramieniem murów miejskich, zajmowały w XIII-XIV wieku 3 jednostki przestrzenne: samok, podgórze i klasztor OO. Franciszkanów. Same miasto w formie bczworoboku rozciągało się dalej na południe.

JANOWIEC, pow. Puławy

patrz okres nowożytny

KAMIEŃ POMORSKI

patrz wczesne średniowiecze

Stanowisko 3

KLASZTOREK, pow. Kwidzyn

patrz wczesne średniowiecze

KIELCE

patrz okres nowożytny